

РЕШЕНИЕ

№ 526

гр. София, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Калина В. Станчева

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора М. Д. К.

като разгледа докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100601491 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК и е второ по ред.

Образувано е по повод постъпила въззивна жалба от защитата на подсъдимата – адв. П. срещу присъда на СРС, НО, 112-и с-в от 12.10.2020 г. по НОХД 9030/2017 г. , с която подс. Т.С. е призната за виновна по обвинението за извършени от нея четири престъпления по чл. 159, ал. 2, т. 6, пр. 1 вр. ал. 1, пр. 1 и пр. 4 от НК по отношение на лицата Н.И., М.Д., Н.П. и М.А., като на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК е осъдена на 2 години „лишаване от свобода“ и глоба в размер на 7000 лв. И за четирите инкриминирани деяния подс. С. е осъдена да са извършени чрез обещаване на облаги, като е оправдана да е получавала облаги. На основание чл. 23 от НК СРС е определил едно общо най-тежко наказание от 2 години „лишаване от свобода“, което е отложил на основание чл.66 НК за срок от три години. На основание чл.23, ал.3 от НК съдът е присъединил и наказанието „глоба“ в размер на 7000 лв. Със същата присъда на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимата е осъдена да заплати направените по делото разноски.

В жалбата на защитника на подсъдимата се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна. Наведени са доводи, че обвинението е неясно в частта относно мястото, на което е било извършено инкриминираното набиране и приемане на Н.И. и Н.П.. Относно

Н.И. се навеждат доводи, че в мотивите си СРС е изложил противоречиви фактически твърдения за това къде точно е било приемането на Н.И. и на Н.П. - на неустановено място в гр. София или на конкретно посочен адрес в гр. София, ж.к. Б.". Подложени са на критика мотивите в първоинстанционната присъда в частта, в която съдът е приел, че е извършено набиране чрез „убеждаване“. От своя страна защитата е изложила доводи, че убеждаването самостоятелно не покрива състава на престъплението при форма на изпълнително деяние „набиране“.

В частта относно престъплението, за което от обвинението се твърди, че е засегнало личността на Н.И., в жалбата се твърди, че не е установено авторството на деянието по отношение на подсъдимата, като в тази насока защитата се позовава на свидетелските показания на св. И. е твърдението, че липсва конкретика за това с кое лице тази свидетелка е осъществявала комуникация във връзка с процесния случай. Твърди се, че свидетелката И. не е била „набирана“, а сама се върнала, за да продължи да работи, като не е била нито убеждавана, нито използвана. Навеждат се доводи, че „клиентите“ заплащали услугите на Н.И., а подсъдимата е била само и единствено нейна „колежка“.

Относно инкриминираното престъпление, засегнало личността на св. П., в жалбата се твърди, че съдът е възприел факти в мотивите на присъдата, които не съответстват на фактическите рамки на обвинението, а именно, че приемането на П. за развратни действия не е на неустановено място, както твърди обвинението, а на конкретен установен по делото адрес. Твърди се, че съдът не е ценил показанията на св. П. според действителното им съдържание, тъй като тя е твърдяла в показанията си пред съдия, че през октомври 2012 г. е провеждала срещата, квалифицирана от обвинението като набиране по смисъла на чл. 159а, ал. 1 НК. Защитата е навела доводи в жалбата, че съдът е осъдил подсъдимата да е извършила набиране на това лице през ноември 2012 г., без инкриминираният период да се основава на действителното съдържание на доказателствените източници.

В жалбата се твърди, че не е доказано участието на подсъдимата в престъплението, описано в трети пункт от диспозитива на обвинителния акт, тъй като св. М.Д. не била намерена и разпитана в съдебното производство. Твърди се, че показанията на св. Д., дадени пред съдия в ДП, които са били прочетени в производството пред СРС, са били интерпретирани неправилно относно времето и мястото на твърдяното престъпно посегателство. Навеждат се доводи, че ако е извършено набиране по смисъла на чл. 159а, ал. 1 НК и по отношение на М.Д., то е било извършено от св. Н.П., а не от подсъдимата С.. Твърди се, че самостоятелно от прочетените показания на св. Д., дадени от нея в разпит пред съдия, не се извличат данни и за границите на инкриминирания период, в който от обвинението се твърди, че било извършено набирането, а именно - на неустановена дата през ноември 2012 г. В жалбата се твърди, че поначало в показанията на св. Д. липсват конкретни данни за това кога е било извършено твърдяното набиране.

Относно четвъртото инкриминирано деяние в жалбата се твърди, че по делото липсва какъвто и да е доказателствен източник за това къде и кога е било извършено набиране по отношение на св. А., като се посочва, че в показанията на тази свидетелка липсват конкретни данни за мястото и времето на срещите.

В заключение във въззивната жалба на защитата се оспорва изпълнителното деяние „набиране“ да може да се осъществи чрез срещи и разговори. Подчертава, че дори и да се възприеме такъв подход при правната оценка на фактите по делото, то срещите на св. Д. с инкриминираната цел са се осъществили не с подсъдимата, а със св. Н.П.. В жалбата се изтъква, че изпълнителното деяние „набиране“ не би могло да се осъществи само въз основа на данните за лицето, което владее апартамента, в който се твърди, че се извършват развратни действия. Посочва се, че воденето на разговори за цената на предлаганата услуга неправилно е квалифицирано като обещание за облага. В жалбата се изразява съгласие само и единствено с оправдателната част на първоинстанционната присъда.

Основното искане във въззивната жалба е постановяването на изцяло оправдателна присъда от въззивния съд поради липсата на доказателства за мястото и времето на изпълнителното деяние „набиране“, както и поради липса на доказателства за участието на подсъдимата в такива действия. Алтернативно, защитата предлага, ако въззивният съд потвърди изводите на първата съдебна инстанция при решаване на въпроса за вината, да намали размера на наказанието лишаване от свобода, изпитателния срок по чл. 66, ал. 1 НК, а на основание чл. 55, ал. 3 НК да отмени първоинстанционната присъда в частта, в която на подсъдимата е наложено наказание „глоба“.

Настоящото разглеждане на делото пред въззивния съд е второ по ред – след отменително Решение № 60165/15.04.2022г. на III НО на ВКС по Н.Д. 726/2021г., с което е отменена въззивна присъда № 260014/29.01.2021г., постановена от друг състав при СГС в отменителната □ част, а делото е върнато за ново разглеждане на въззивния съд в стадия на съдебното заседание в отменената част. С решението на ВКС е оставена в сила въззивната присъда в частта, в която е потвърдена присъдата на СРС в оправдателната □ част, с която подсъдимата С. е призната за невиновна по обвинението да е извършила престъпленията по чл.159а, ал.2, т.6 НК чрез получаване на облаги. В решението си ВКС е приел за установено, че въззивният съд е нарушил материалния закон в разрез със задължителната съдебна практика при тълкуването на изпълнителното деяние „набиране“ и „приемане“ по смисъла на чл.159а, ал.1 НК. В този смисъл ВКС се е съгласил с доводите в касационния протест за съществено нарушение на материалния закон и след като е отменил въззивната присъда е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Именно във връзка с така постановеното отменително решение на ВКС се провежда и настоящото производство.

В разпоредително заседание, проведено в производството пред СРС не е бил конституиран граждански ищец.

В проведеното по реда на чл. 327 от НПК закрито съдебно заседание на 04.05.2022 г. въззивният съд прецени, че за изясняване на обективната истина по делото не се налага разпит на подсъдимата и вещи лица, но за изясняване на обективната истина по делото се налага допускането до разпит на свидетелите М.Д., Н.П. и М.А., както и събирането на нови писмени доказателства – актуална справка за съдимост; справки за регистрирани мобилни номера на името на подсъдимата и свидетелите Д., П., И. и А.. Проведено е въззивно съдебно следствие с разпит на посочените свидетели. Подсъдимата по своя инициатива е упражнила правото си да даде обяснения.

В хода по същество защитата на подсъдимата – адв. П. – поддържа жалбата по изложените в нея подробни съображения, като счита, че контролираният съд неправилно и необосновано е възприел фактите за време и място на вменените на подзащитната ѝ престъпления, както и предложената от прокуратурата правна квалификация. След анализ на свидетелските показания твърди, че подсъдимата следва да бъде оправдана по обвинението за „набиране“. В заключение обаче се навеждат доводи, че липсват доказателства подсъдимата да е осъществила която и да е било от формите на изпълнителното деяние на престъплението по чл. 159а от НК. Защитникът моли съдът да съобрази, че в случая не се установява обществена опасност на извършеното от подсъдимата. По изложените подробни съображения моли съдът да уважи подадената жалба с направените в нея искания.

Представителят на СГП в хода на съдебните прения намира подадената жалба за неоснователна, а постановената присъда за правилна и законосъобразна. Доказателствената съвкупност по делото намира за едноточна по отношение на извършените деяния, както и съпричастността на подс. С. към инкриминираните деяния. Прокурорът защитава тезата, че и двете форми на изпълнителното деяние по чл. 159а от НК – „набиране“ и „приемане“ са осъществени от подсъдимата, в каквато насока са фактическите и правни изводи на СРС. В заключение моли съдът да остави жалбата без уважение и да потвърди изцяло постановената присъда.

В правото си на лична защита подс. С. заявява, че свидетелките по делото по време на разпитите си в районното управление, са изложили твърдения под диктовка на полицейските служители.

В правото си на последна дума подсъдимата твърди, че не е виновна.

Софийски градски съд, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, районният съд е провел съдебно следствие по общия ред, като е постановил своя съдебен акт въз основа на събраните в хода на досъдебното и съдебното производство гласни и писмени

доказателства и доказателствени средства, изброени в мотивите към присъдата. Въз основа на събрания от първия съд доказателствен материал въззивният съд възприе фактическа обстановка, която в преобладаваща степен се припокрива с тази, установена и възприета от първата съдебна инстанция, но същевременно се различава съществено по основни въпроси, включени в предмета на доказване по настоящето дело, респ. по релевантни за конкретното обвинение факти и обстоятелства. След самостоятелна преценка на събраните от първата инстанция доказателства въззивният съд намира, че са налице основания за приемане на нови фактически положения и упражни правомощията си по чл. 316 НПК да измени и допълни фактическата обстановка, възприета от първостепенния съд, като прие за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимата Т. В.С. е родена на *****. в гр. Белогорск, Украйна, украинка по произход, руска гражданка, със средно образование, разведена, неосъждана, с ЕГН *****.

През 1994 г. подсъдимата С. се установила на територията на Република България и от съжителството си с български гражданин родила син. Впоследствие през 1995 г. сключила граждански брак. По време на брака им се родила и дъщеря. Отношенията между двамата съпрузи се влошили и вследствие на упражнявано домашно насилие подсъдимата С. напуснала съпруга и децата си. Установила се да живее в град София, където започнала да работи като сервитьорка. След известен период от време и след като преценила, че заплащането не я удовлетворява, подсъдимата С. започнала да предлага сексуални услуги срещу заплащане. Първоначално предлагала този тип услуги на адрес гр. София, ул. „Дунав“ заедно с други момичета, които работели самостоятелно и не били ръководени от конкретно лице. От тях подсъдимата С. научила начина, по който се регистрират обяви във вестниците и как се осъществяват контактите с клиенти във връзка с предлагане на сексуални услуги срещу заплащане. След известно време подсъдимата С. напуснала по своя воля адреса в гр. София, ул. Дунав и започнала да работи сама в апартамент, находящ се в ж.к. „*****“, ул. „*****“. Поради зачестили инциденти с клиентите, включително и на такива, които довели до необходимост подсъдимата да търси спешна медицинска помощ, тя счела, че не е безопасно да работи сама, поради което през юни 2012г. публикувала обява във вестник „Позвънете“, в която посочила, че си търси колежка за работа.

В същия период от време свидетелката Н.И. видяла публикуваната обява във вестник „Позвънете“, която била с текст „Търсим колежка“. На 30.06.2012г. св. И. се обадила на посочения в обявата номер. Свидетелката провела разговор по телефона с неустановено по делото лице, в хода на който била определена среща на следващия ден. На уговорената среща дошло неустановено по делото лице на име Н., което завело св. И. на адрес в гр. София, ж.к. „*****“, ул. „*****“. Когато отишла на адреса, свидетелката И. се запознала с подсъдимата Т.С., която се представила с псевдоним „И.“ и

„М.“. При проведения разговор подсъдимата С. обяснила на свидетелката И., че в апартамента се предлагат секс услуги, като съобщила данни и за вида на услугите и определената цена, а именно за масаж, орален и вагинален секс, като цената за половин час стандартен секс била 40,00 лева, за един час стандартен секс е 60,00 лева, а за нестандартен секс всеки сам си определял цената. На свидетелката И. било обяснено, че следва да си делят разходите за наем, ток и поддръжка на апартамента, както и за консумативи като презервативи, салфетки, препарати и за обяви. Подсъдимата С. разяснила на св. И., че трябвало да дава половината от сумата, получена от предоставената сексуална услуга, за да се покрият разходите за наема на апартамента и консумативите, свързани с дейността. За другата половина от заработената сума подсъдимата посочила, че св. И. може да задържа за себе си. Свидетелката И. извила желание да започне да предоставя сексуални услуги на посочения по-горе адрес, поради което от 01.07.2012 г. започнала да работи като проститутка. Подсъдимата С. се представяла с работни псевдоними „И.“ и „М.“. Подсъдимата С. и лицето на име Н. пускали обявите в интернет. Свидетелката И. се съгласила да си делят разходите по предложението от подсъдимата С. начин и доброволно започнала да прави еротични масажи, както и да предоставя сексуални услуги срещу заплащане при посочените по-горе тарифи. Няколко месеца по-късно, на 10.11.2012 г. свидетелката И. решила да прекрати дейността си и напуснала.

След като свидетелката И. напуснала апартамента, находящ се в гр. София, ж.к. „*****“, ул. „*****“, подсъдимата С. решила да се премести в друго жилище. Намерила апартамент, който се отдавал под наем в ж.к. „*****“ и заедно с Г.Б. отишла на оглед. Там се запознала със свидетелката М. И., която била дъщеря и пълномощник на собственика на апартамента – свидетелката Й.М.. Подсъдимата С. се представила за майка на Б. и заявила, че последната ще подпише договора за наем, а свидетелката М. И. не поставила под съмнение думите ѝ. На 21.11.2012 г. бил сключен договор за наем между свидетелката М. И. и Г.Б.. В договора била договорена между страните наемна цена в размер на 450 лева. Свидетелите Й.М. и М. И. поддържали контакт единствено с подсъдимата С., от която получавали и дължимия месечен наем съгласно сключения между тях договор за наем. Двете посетили апартамента в периода от неговото отдаване под наем до инкриминираната дата, при които посещения не видели в него да има други лица освен наемателката – подсъдимата С. и още едно момиче. Не установили в имота да има никакви поражения.

На неустановена дата през месец ноември 2012 г. свидетелката Н.П. видяла обява, публикувана във вестник „Позвънете“, която гласяла „Търся колежка за работа“ и решила да се обади на посочения в нея телефонен номер. Свидетелката П. провела разговор с подсъдимата С., с която се уговорили да се срещнат в апартамента в ж.к. Б., бл. ***** В посоченото жилище, свидетелката се запознала с подсъдимата С., която ѝ обяснила, че в този апартамент извършва масажи и сексуални услуги срещу заплащане.

Свидетелката П. вече била работила като проститутка и пожелала да се присъедини към дейността на подсъдимата. Свидетелката П. и подсъдимата С. определили заедно цените за предлаганите услуги, в тях влизали вагинален и орален секс и масаж, като за стандартни сексуални услуги цената била 60 лева за един час и 40 лева за половин час. В апартамента предоставяли, както стандартни, така и нестандартни секс услуги. Свидетелката П. предлагала на клиентите си нестандартен секс на цена 60 лева за половин час и 80 лева за един час. Свидетелката П. поискала от подсъдимата С. телефон, с който да работи и да осъществява контакт с клиентите. Свидетелката помолила подсъдимата С. да ѝ предостави и СИМ карта, която обаче настояла да бъде на името на подсъдимата, тъй като не искала семейството ѝ да разбира с какво се занимава. Свидетелката П. не знаела как се пуска обява в интернет, поради което помолила подсъдимата С. да го направи вместо нея, за да може да се рекламира и да работи. Обявите били публикувани в сайта Базар.бг в секцията „Адам и Ева“ и в сайта „Безплатно.нет“, като съдържали текст – услуги срещу заплащане с обявени цени, снимка и мобилен телефон на Виваком. Разходите за поддържане на обявите били в размер на 5 лева дневно. Мобилният телефон се ползвал единствено от свидетелката П.. Клиентите, които посещавали свидетелката П., се свързвали на мобилния телефон лично с нея, тя им казвала условията и те си записвали час, след което свидетелката П. казвала на клиентите и адреса на процесния апартамент. Свидетелката П. сама определяла работното си време, както и сама решавала кой клиент да приеме, кога да го приеме и каква услуга да му предостави. Подсъдимата С. не е убеждавала свидетелката П. да работи в апартамента като проститутка. Свидетелката Н.П. и подсъдимата С. се уточнили за времето и цените, на които да работят, както и се разбрали да си делят разходите за консумативи и за наема на апартамента, за което се разбрали да дават половината от получената сума за предоставената услуга. Свидетелката П. получавала лично от клиентите си парите за предоставените от нея услуги, а след това оставяла половината от заработеното на маса в кухнята от апартамента, които били предназначени за закупуване на консумативи и за разходи за самия апартамент (ток, вода, презервативи, препарати и др.) по предварителна уговорка между работещите в него свидетелки. Свидетелката П. задържала за себе си останалата част от получената от нея сума от клиентите си за извършените от нея секс услуги. След като вече разполагала с мобилен телефон и публикувани обяви, свидетелката П. започнала да упражнява дейност като проститутка под псевдонимите „Мери“ и „Н.“ в процесния апартамент. Подсъдимата С. също приемала клиенти, които се обаждали по обявите, публикувани в посочените по-горе сайтове като отношенията между подсъдимата и свидетелката П. били равнопоставени. Свидетелката П. работела само и единствено за себе си в процесния апартамент.

След свидетелката П. в апартамента дошли да работят още момичета като всяка една от тях се представяла при предлагане на сексуалните услуги

под псевдоним, подсъдимата С. работела под името „И.“ и „М.“, свидетелката М.А. работела под името „А.“ и свидетелката М.Д. работела под името „М.“.

Междувременно свидетелката П. се познавала със свидетелката М.Д. още преди месец ноември 2012 г., като в предходен период помогнала на същата да стане проститутка и двете практикували заедно тази дейност.

На неустановена дата през месец ноември 2012 г. свидетелката Д. се обадила на свидетелката П., за да я попита дали работи още като проститутка и къде. При проведения разговор, свидетелката П. потвърдила, че работи като проститутка и □ дала адреса на апартамента в ж.к. Б., бл. ***** Свидетелката Д. отишла на среща със св. П. на неустановено място в гр. София. На срещата св. П. била придружавана от подсъдимата С.. Свидетелката П., както и подсъдимата С. разяснили на свидетелката Д., че двете работят самостоятелно и няма проблеми, както и че нямат някой, който да ги ръководи. Свидетелката П. и подсъдимата С. казали на свидетелката Д., че трябва да поемат заедно тежестите за наема на апартамента, както и за консумативите (за ток, вода, обяви, презервативи, препарати, салфетки и др.). Двете (свидетелката П. и подсъдимата С.) казали на свидетелката Д. и какви са цените за предлаганите сексуални услуги в апартамента, като □ разяснили, че ще се предлагат стандартни сексуални услуги /еротичен масаж, орален и вагинален секс/, по които те работят- 60 лева за един час и 40 лева за половин час. Свидетелката Д. се съгласила с тези условия и започнала да предлага сексуални услуги на посочения по-горе процесен адрес заедно със свидетелката П. и подсъдимата С.. Свидетелката Д. рекламирала услугите, които предоставяла в различни вестници и електронни сайтове посредством обяви, които били публикувани, както от самата нея, така и от подсъдимата С. и свидетелката П.. В обявите тя се представяла под псевдонима „М.“, като предлагала стандартни и нестандартни сексуални услуги. Свидетелката Д. ползвала мобилен телефон, предоставен от подсъдимата С.. Свидетелките П. и Д., както и подсъдимата С. сами качвали снимките си в интернет, като обявата за свидетелката Д. била с текст „Красива брюнетка М.“, със снимка, с възрастови данни, с обява, че предлага стандартни и нестандартни услуги, както и с данни за номер на мобилния телефон, който □ бил предоставен от подсъдимата С. за ползване. Свидетелката Д. сама определяла работното си време в процесния апартамент, в което да предлага сексуални услуги, както и лично осъществявала контактите си с клиенти, а също и сама решавала какви услуги ще предоставя. Когато си уговаряла среща с клиент, свидетелката Д. му посочвала адреса на апартамента и го посрещала лично на входната врата.

На неустановена дата през месец януари 2013 г. свидетелката Н.И. решила отново да започне да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, поради което се обадила на подсъдимата С.. Последната □ дала адреса в ж.к. Б., бл. ***** на който към този период обитавала и на който предлагала сексуални услуги. Когато свидетелката И. отишла в процесното жилище, разбрала от подсъдимата С., че продължава да работи при същите тарифи на услугите, както и че си дели разходите с останалите работещи в апартамента

момичета. Свидетелката И. заявила желание да започне работа с тях при условията, при които те работили към момента. Така от 12.01.2013г. свидетелката И. била приета в жилището на подсъдимата и започнала да предлага сексуални услуги срещу заплащане, които рекламирала в различни сайтове чрез обяви, публикувани от подсъдимата или от свидетелката П.. В обявите били посочени и телефонни номера, на които клиентите могли да се свържат със свидетелката И.. Мобилните телефони били предоставени на свидетелката И. от подсъдимата С.. За обявите свидетелката И. плащала по 5,00 лева всеки ден на подсъдимата С., като с посочените суми купували ваучери всеки ден за подновяване на обявата, в която имало нейна фалшива и истинска снимка. Както останалите свидетелки, така и свидетелката И. сама определяла работното си време, сама преценявала какви услуги ще извършва, колко и какви клиенти ще обслужва. Свидетелката И. приемала клиентите си в хола и стаята на процесния апартамент. Свидетелката И. лично получавала парите от клиентите си и също оставяла на масата половината от заработеното, предвид наличната за това уговорка между работещите в апартамента свидетелки, като с тези пари подсъдимата С. заплащала наема на жилището, сметките за ток, вода, купувала ваучери за обявите, презервативи, салфетки, препарати и др. В процесния апартамент имало тетрадка, в която се вписвали часовете на посещение на клиентите, но не се водела отчетност за клиентите и за продължителността на предоставяната услуга от свидетелките.

На 07.05.2013 г. свидетелката М.А. видяла обявата във вестник „Позвънете“, която била с текст „Жена търси колежка, с която да си дели разходите“ като било посочено, че предлага еротични масажи и сексуални услуги (установено от прочетените показания на св. А., дадени от нея в досъдебното производство пред разследващия орган). Свидетелката А. се нуждаела от парични средства, поради което се обадила на посочения в обявата номер. Свидетелката А. провела разговор с подсъдимата С., с която се уговорили да се срещнат пред магазин „Европа“ в ж.к. Б.. На 09.05.2013 г., свидетелката А. се запознала с подсъдимата С. на уреченото място, след което двете отишли до процесния апартамент в ж.к. Б., бл. ***** Когато пристигнала в жилището, свидетелката А. се запознала с останалите момичета, които се представили с псевдоними и □ обяснили, че извършват сексуални услуги и масажи. Свидетелката А. разбрала от свидетелките И., П. и Д. и подсъдимата С., че установената цена за стандартни секс услуги (орален и вагинален секс), предоставяни от момичетата в апартамента, в това число и от подсъдимата С., била 60 лева на час и 40 лева за половин час, а за масаж – 30 лева. Условието било да си делят разходите за наем и консумативи в края на месеца, като ориентировъчно на свидетелката А. било посочено, че следва да отделя между 150 и 200 лева на месец за тези разходи. Свидетелката А. се съгласила с тези условия, като заявила, че желае да предлага само стандартни сексуални услуги срещу заплащане. Една от свидетелките предоставила мобилен телефон на свидетелката, а подсъдимата □ дала СИМ карта. Подсъдимата С. обяснила на свидетелката А., че за нея ще

бъде направена и обява в интернет, за да може да рекламира услугите си. Свидетелката А. се съгласила. Тя имала само един клиент, на когото направила масаж, а получената парична сума от предоставената услуга прибрала за себе си, като не оставила част от нея на подсъдимата С..

На 09.05.2013 г. свидетелят Б.Л. решил да ползва сексуални услуги срещу заплащане и видял обява в интернет сайта „Базар БГ“, подраздел „Адам и Ева“. Обявата съдържала снимки на момичета, като срещу всяка снимка имало изписана информация за всяко момиче – номер за връзка с него, името на момичето, цена и вид на услугата – масаж, компания, стандартен, нестандартен и орален секс. След като свидетелят Л. разгледал снимките на момичетата, той си харесал едно от тях, което в обявата било рекламирано под името „М.“ и решил да се обади на посочения за неговото име телефонен номер ***** На 10.05.2013 г. около 11:45 часа свидетелят Л. се обадил на посочения в обявата мобилен номер. При позвъняването му отговорило момиче, което казало, че обявата е негова. Свидателят Л. попитал, какви услуги предлага и момичето отговорило, че стандартният секс с презерватив бил на цена от 60 лева за един час. Свидателят Л. се съгласил и попитал, къде е адресът. Момичето му казало къде се намира адреса, а именно в ж.к. Б., бл. ***** апартамента вляво и как да стигне до него, след което се разбрали, че когато свидетелят пристигне пред блока да □ звънне пак. Свидателят Л. пристигнал пред блока, в който се намирало процесното жилище около 12:30 часа и звъннал отново на същия телефонен номер. След като свидетелят казал, че се намира пред входа, му била отворена входната врата на входа от домофонната уредба. Свидателят Л. бил посрещнат на входната врата на процесното жилище от пълна, руса жена, на около 40 години. След като влязъл в жилището, свидетелят бил отведен в стая, като му било заявено, че момичето, с което е разговарял ще бъде на разположение след около 10-15 мин, т.к. е заето в момента, но ако не иска да чака, имало и други момичета в апартамента, измежду които може да си избере. Свидателят Л. се съгласил, при което в стаята влезли две момичета. След като видял момичетата, свидетелят Л. не си харесал нито една от тях и те излезли от стаята. В това време се появило момичето, с което бил разговарял по телефона, което било увито с кърпа за баня. Момичето казало, че след 5 минути ще дойде. То било с черна дълга коса, нормално телосложение и високо 165 см, но не приличало изцяло на жената от снимката в обявата. Свидателят Л. попитал момичето, дали остава уговорката за стандартен секс с презерватив бил на цена от 60 лева за един час, при което то му отговорило положително. Момичето казало на свидетеля Л., че трябва да остави парите на масата. Свидателят Л. оставил парите на масата в стаята, в която се намирал и започнал да чака момичето да се върне.

Докато чакал момичето да се върне в стаята, свидетелят чул, че на вратата на жилището се чука и чул „Отворете“, „Полиция“. Свидателят Л. си взел парите от масата и си ги прибрал в джоба. Свидателят Л. излязъл в коридора и видял момичетата да тичат по стайте, поради което ги попитал,

какво става, а те му отговорили, че не чакат никой. След като свидетелят Л. се върнал в стаята, в която изчакавал момичето от обявата да дойде, вратата на апартамента била отворена и в него влезли полицейски служители, които го отвели за разпит.

В процесното жилище, находящо се на адреса в гр. София, ж.к. Б.“, бл. *****било извършено процесуално следственото действие претърсване и изземване, след дадено надлежно разрешение от съдия от съответния първоинстанционен съд – Софийски районен съд по реда на чл.161, ал.1 НПК. За извършеното процесуално следствено действие е съставен протокол.

В жилището били открити веществени доказателства, надлежно описани в съставения протокол за извършеното процесуално следствено действие претърсване и изземване – множество СИМ карти, презервативи, пенис колани, изкуствени пениси, кожена пръчка с ресни, наподобяваща камшик, един брой белезници, един брой фотоапарат, ведно с карта памет на същия, 10 броя мобилни телефони, подробно индивидуализирани в протокола с марка, модел и IMEI номер, иззети от кухнята на жилището, 2 броя мобилни телефони, иззети от перваза на прозореца на терсата на кухнята, от масата в кухнята са иззети още четири мобилни телефона. От кухненската маса били иззети един брой тетрадка, един малък бележник и договори за наем и фактури за сметки.

От заключението на съдебно графическата експертиза от ДП, която е приета в производството пред СРС без оспорване от страните, се установява, че изследваните документи (тетрадка и малък бележник) съдържат ръкописни текстове, които са изпълнени от подсъдимата Т.В. С..

От заключението на съдебно - техническа експертиза от ДП, съдържаща фотоалбум и е неоспорена от страните се установява, че вещите лица са изследвали един брой цифров фотоапарат „SONY Cyber-shot DSC-S650” и един брой карта памет „NOKIA MiniSD 512 MB”. От експертното заключение се установява, че изследваният цифров фотоапарат притежава вградена памет с размер на 24 MB, при изследването на която са установени две папки – “Misc” и “Dcim”. В папка “Dcim” е установена подпапка, наименована „101_Sony“, съдържаща 13 цифрови фотоснимки. Вещите лица са извършили възстановяване на изтрети файлове чрез специален софтуер в резултат, на което са възстановени 18 файла, два от които са били без налично визуално съдържание, а останалите 16 файла представляват цифрови фотоснимки. Според експертното заключение, изследваните изображения са от категорията „любителска фотография“, предвид липсата на рязкост, недобрата експонация и кадровка. При изследване на втория обект от експертите – карта памет „NOKIA MiniSD 512 MB”, са установени множество файлове, част от които представляват цифрови фотоснимки, поставени в различни папки. Експертизата е установила папка, озаглавена „Killa Bess/Нова папка“, съдържаща 86 файла, представляващи цифрови фотоснимки с еротично и порнографско съдържание. Според становището на

вещото лице, последните изображения са заснети с професионална техника и са „свалени“ от интернет. Извършено е и възстановяване на изтрити файлове чрез специален софтуер, при което са били възстановени три файла, представляващи цифрови фотоснимки.

Изложената по-горе фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните в хода на делото (вкл. въззивно съдебно следствие) доказателства и доказателствени средства, а именно: **гласни доказателствени средства**: свидетелските показания на Н. П. (л.56-57 от СП, л.79-86 от настоящото СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.1 от НПК (л.31-36 от ДП) и на основание чл.281, ал.4 (, л.74-75, т.2 л.22-24, т.1 от ДП), на св. Б.Л. (л.85 от СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК (л.10-11, т.1 от ДП), на св. М.А. (л.86 от СП и л.105-108 от настоящото СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.1 от НПК (л.31-36 от ДП) и по реда на чл.281, ал.4 от НПК (л.12-13, т.1 от ДП), на Н. И. (л.86-87 от СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.1 от НПК (л.31-36 от ДП), на Б.М. (л.118-119 от СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.4 от НПК (л.53 от ДП), на Мирчо М. (л.119-120 от СП), на св. М. Д. (л.101-105 от настоящото СП), вкл. приобщените по реда на чл.281, ал.1 от НПК (л.31-36 от ДП) и по реда на чл.281, ал.4 от НПК (л.18-19, т.1 от ДП), обясненията на подсъдимата С. (л.202-203 от СП ил. 109-110 от настоящото СП), показанията на свидетелите Й.М. (л.236-237 от СП), на М. И. (л.237 от СП), на В.Ж., приобщени по реда на чл.281, ал.5 от НПК (л.51-52 от ДП, т.1); писмени доказателства: справка за съдимост, договор за наем (л.235 от СП), справки от Агенция по вписванията. Релевантни за изхода на делото факти се установяват от заключение на изготвена графологическа експертиза (л.143, т.2 от ДП), на техническата експертиза (л.137, т.1 от ДП), от писмени доказателствени средства: протокол за претърсване и изземване (л.37-38 от ДП, л.45-47 от ДП), албуми към тях л.89-101 , протокол за оглед на ВД (л.133-134, т.1 от ДП) и други, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

От доказателствата по делото не са налице данни свидетелките по време на разпитите, протоколите от които са надлежно приобщени, да са депозирали своите показания под нечие влияние или въздействие. Поредно доказателство за липса на въздействие от страна на полицейските органи е обстоятелството, че свидетелките са били разпитани и пред съдия по реда на чл. 223 от НПК, в които показания те преповтарят изложеното от тях в предходните им разпити пред разследващите органи, а при разпита им в хода на проведените съдебни следствия и приобщаване на показанията им от досъдебното производство, същите заявяват, че ги потвърждават изцяло. Обяснимо е с оглед изминалия период от време между възприемане на събитията и депозирание на показанията споменът за процесните събития да е избледнял и да не е толкова детайлен и хронологично издържан. С оглед така изложените съображения съдът намира възражението на подсъдимата, че полицаите са оказвали натиск върху свидетелките по време на проведените разпити, вкл. върху съдържанието на депозиранията от тях показания, за

неоснователно.

Правилно районният съд е кредитирал показанията на св. Л., като е отчел факта, че този свидетел не е заинтересован от крайния изход на делото. Правилно съдът е отчел синхрона им с останалата доказателствена маса. Информационното съдържание на заявеното от този свидетел действително не съдържа факти и обстоятелства, пряко относими към инкриминираните деяния, но способства за онагледяване на цялостната фактическа обстановка. Свидетелят добросъвестно споделя личните си и непосредствени възприятия от апартамента, в който са се предлагали сексуалните услуги от свидетелките, както и начина, по който е узнал за тях и съответно се е свързал с тях, а именно – чрез обява в интернет.

По делото са били експлоатирани и специални разузнавателни средства и доколкото съществуват противоречия между част от доказателствените източници, което би наложило евентуалната им съпоставка с останалите доказателства, предварително следва да бъде решен и въпросът дали могат да бъдат ползвани ВДС, получени от прилагането на специални разузнавателни средства. При отговор на този въпрос настоящият съдебен състав намира за установено следното.

По отношение на подсъдимата е било поискано използване на СРС преди да бъде образувано досъдебното производство, а именно с искане RB202204-001-04/СБ570/15.03.2013 г. на орган по чл. 13, ал. 1, т. 1 ЗСРС - ГДБОП Отдел „Борба с организираната престъпност“ за прилагането на оперативни способности по чл.5, чл.6 и чл.7 ЗСРС. По искането е дадено разрешение с разпореждане от 18.03.2013г. от оправомощен от председателя на Софийски градски съд заместник-председател, който се е произнесъл като орган по чл. 15, ал. 1 ЗСРС. В принципен план даденото от СГС разрешение за използването на специални разузнавателни средства не съдържа никакви мотиви относно това за разкриването на какво престъпление се издава, дали същото е обхванато от изискването на чл.3, ал.1 ЗСРС и срещу кое лице следва да бъдат прилагани специални разузнавателни средства. Към момента на издаването на съдебния акт е действаща редакцията на чл. 15. (1) ЗСРС с последно изменение и допълнение към този период, обн. в ДВ, бр. 61 от 2011 г., съгласно която актовете, с които се дава писмено разрешение за използването на специалните разузнавателни средства или отказва използването им, **се мотивират**. Относно обема на мотивите, които са били дължими от съда, информация се извежда от систематичното място на разпоредбата, която следва процедурата по чл.14 ЗСРС, което означава, че решаващият орган е следвало да провери, като изложи съответни мотиви за това дали искането за използване на специални разузнавателни средства отговаря на изискванията по чл.14, ал.1, т.1 и т.2 ЗСРС, както и дали съдържа достатъчно данни за обстоятелствата по чл.14, ал.1, т.3 – т. 5 ЗСРС. Вярно е, че към периода, в който е издаден съдебният акт от органа по чл. 15 ЗСРС, той не се различава съществено от актовете на правораздаването, издавани от органите по чл.15 ЗСРС към този момент, поради което следва да се приеме,

че в този период този съдебен акт е отговарял на установените в съдебната практика стандарти за пълнота и изчерпателност. Възприемането на противното становище би довело до пълно заличаване на цялата контролна дейност, свързана с дейността на органа по чл. 15 ЗСРС, която е била осъществявана в съответствие с подобен стандарт години наред, вкл. и през относимия период, което от друга страна би довело до нарушение на принципа за правна сигурност.

Дори и обаче да бъдат възприети значително по-ниски стандарти, свързани с дейността на съда като орган по чл. 15 ЗСРС, така, както са били прилагани през 2013г., съдебният акт, издаден от органа по чл.15 ЗСРС, не обвързва с крайния си извод решаващия съд, който дължи самостоятелна преценка за годността на използваните специални разузнавателни средства на плоскостта на това дали искането, въз основа на което е било издадено разрешението за използване на СРС, е било основателно или е следвало да се постанови отказ. Воден от това разбиране, настоящият съд извърши проверка на искането за прилагане на оперативни способности по чл.5, чл.6 и чл. 7 ЗСРС срещу Т.С., с което искане е било иницирано съдебно производство пред органа по чл. 15 ЗСРС. При тази проверка съдът констатира, че същото не отговаря на изискванията на чл.14, ал.1, т.1 и т.2 ЗСРС в редакцията, действаща към 18.03.2013г. Искането не съдържа пълно и изчерпателно посочване на фактите и обстоятелствата, даващи основание да се предполага, че се подготвя, извършва или е извършено тежко престъпление, които налагат използването на специални разузнавателни средства, не съдържа пълно описание на извършените до момента действия и резултатите от предварителната проверка или разследването. В искането липсват каквито и да е мотиви за връзка между личността на подсъдимата и комуникатора, по отношение на който е било поискано прилагането на оперативен способ по чл. 6 ЗСРС, респективно и мотиви въз основа на какви данни е било установено, че този комуникатор се използва именно от нея. Дори и обаче към съдържанието на искането на органа по чл.13, ал.1 ЗСРС да се отнесат аргументите за установените към 2013г. стандарти, свързани с приложението на чл. 14 ЗСРС, не могат да се преодолеят други особено съществени нарушения на правила, регламентирани в ЗСРС. Първото съществено нарушение е свързано с материалната компетентност на органа по чл.13 ЗСРС - Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", който към 18.03.2013г. съгласно действащия тогава чл. 51а от ЗМВР (отм.) в актуалната му редакция от 01.01.2011 г. предвижда, че Главна дирекция "Борба с организираната престъпност" е национална специализирана оперативно-издирвателна структура на МВР за предотвратяване, пресичане, разследване и разкриване на **организирана престъпна дейност на местни и транснационални престъпни структури** по конкретно изброени престъпления, включително и на такива, свързани с трафик на хора. В случаите, в които се твърди, че трафикът на хора не се извършва в рамките на организирана престъпна дейност, а именно от едно, единствено лице и не са

налични предпоставките на чл. 93, т.20 НК, компетентен орган по чл.13, ал.1 ЗСРС е съответната областна дирекция на МВР. Очевидно този проблем е намерил отражение и при изготвяне на искането по чл.14 ЗСРС, което съдържа взаимно изключващи се твърдения за броя на лицата, ангажирани с трафик на хора, както и противоречия в позицията дали лицето, срещу което е била поискана експлоатация на СРС, е извършвало самостоятелно престъпна дейност или е било член или ръководител на организирана престъпна група. Така от съдържанието на искането не става ясно дали се касае за едно единствено съпричастно към престъпната дейност лице или е изпълнено изискването за минималния брой лица по чл.93, т.20 НК, обединени от общото решение на организирана престъпна група да извършва престъпления, свързани с трафик на хора. Доколкото искането според неговото съдържание се отнася и до организирана престъпна дейност, свързана с трафик на хора, може да се приеме, че органът по чл.13, ал.1 ЗСРС е положил усилия да не нарушава правилата, регламентирани в ЗМВР, които са свързани със собствената му материално-правна компетентност. От друга страна обаче, процедурата е била проведена пред СГС, а не пред компетентния тогава Специализиран наказателен съд. Така нарушенията в искането са били пренесени в съдебния акт на органа по чл. 15 ЗСРС, който при наличните противоречия във фактическите твърдения, на които се основава искането относно броя на вероятно съпричастните към престъпна дейност лица и организирането им в група, обективно не би могъл да реши еднозначно въпроса за своята собствена материално-правна компетентност. При така внесения искане органът по чл.15 ЗСРС е следвало да се произнесе с отказ, а органът по чл. 13, ал.1 ЗСРС, ако е считал, че следва да поддържа позицията за наличието на организирана престъпна дейност, е разполагал с възможността да внесе ново искане за разглеждане в Специализирания наказателен съд. В случай, че тази позиция не е била поддържана, ново искане пред СГС би могло да се внесе и само срещу едно лице, за което се твърди, че е вероятно съпричастно към инкриминираната престъпна дейност, но компетентна да го направи в този случай не е била Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", а съответната областна дирекция на МВР.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че в производството пред органа по чл. 15 ЗСРС е била нарушена и материалната компетентност на решаващия съд с оглед действащата тогава разпоредба на чл.411а, ал.1 НПК. В съдебната практика трайно се застъпва становището, че по правните си последици липсата на компетентност на органа, дал разрешение за експлоатиране на СРС, се приравнява на липсващо разрешение въобще (т. напр. Решение № 218 от 16.01.2018 г. по Н. Д. № 1060/2017 г., Н. К., III Н. О. на ВКС, Решение № 143 от 03.04.2015 г. по Н. Д. № 132/2015 г., Н. К., II Н. О. на ВКС).

Второто неотстранимо съществено нарушение, допуснато в процедурата по чл.15 ЗСРС, е свързано липсващ прокурорски акт по чл.177, ал.3 НПК. В случаите, когато данните, получени при прилагане на специални разузнавателни средства, са получени по искане на орган по чл. 13, ал. 1 от Закона за специалните разузнавателни средства, същите следва да бъдат приобщени с постановление на прокурор. Аргумент в тази насока се извлича от разпоредбата на чл.176, ал.2 НПК, която предвижда, че в случаите по чл. 177, ал. 3, когато това е необходимо за нуждите на наказателното производство, при използване на специални разузнавателни средства прокурорът, поискар разрешението, **може да постанови** веществените доказателствени средства да се изготвят в повече от два екземпляра. В срок до 24 часа от изготвянето на веществените доказателствени средства запечатан екземпляр се изпраща на съда, дал разрешението, а останалите екземпляри се изпращат на прокурора за прилагане към съответните наказателни производства. Въпреки, че тази разпоредба формално е адресирана само до прокурора, поискар разрешението, доколкото препращането в разпоредбата на чл. 176, ал.2 НПК е към пълния обем хипотези на чл.177, ал.3 НПК, прокурорът във всички случаи следва да се произнесе с постановление, с което да приобщи данните, получени от прилагане на специални разузнавателни средства по друго наказателно производство или по искане на орган по чл. 13, ал.1 от Закона за специалните разузнавателни средства. В това постановление прокурорът е длъжен да се произнесе дали се касае за тежко умишлено престъпление по чл.172, ал.2 НПК, дали и защо могат да се ползват данните, придобити с използване на специални разузнавателни средства по искане на орган по чл.13, ал.1 ЗСРС. В настоящия случай по делото е налично единствено писмо на прокурор при СРП – т. 1, л.9 от секретните материали, с което са изпратени на органа по разследване ВДС с рег. № RB202204-001-04/СБ-964/15.05.2013 г., без да е отразено становище на органа по ръководство и решаване в досъдебното производство по посочените по-горе въпроси. Липсата на произнасяне на прокурора създава предпоставки за произвол доколкото с писмо могат да бъдат приложени и такива ВДС, които са изготвени в нарушение на регламентираните в ЗСРС правила и дори при разследването на престъпление, което е извън изброените в разпоредбата на чл. 172, ал.2 НПК. Смисълът на чл.176, ал.2 НПК, свързан с изискването прокурор да се

произнесе с мотивирано постановление в случаите на чл.177, ал.3 НПК, произтича от факта, че освен правомощията си да се разпорежда с предмета на обвинението, по арг. от чл.46, ал.2, т.1 НПК прокурорът ръководи разследването и осъществява **постоянен надзор за законосъобразното му и своевременно провеждане**. Този надзор в случаите на чл.177, ал.3 НПК не би могъл да се осъществява чрез изпращането на писмена кореспонденция, а с мотивиран прокурорски акт и след самостоятелно изследване на въпроса дали специалните разузнавателни средства са били прилагани законосъобразно. Едва при положителен и мотивиран отговор на този въпрос и доколкото независимо от последвалите изменения на чл. 26 ЗСРС прокурорът в нито един момент не е разполагал с правомощието да поиска изготвянето на ВДС от структурата по чл.20 ЗСРС по искане за прилагане на СРС, внесено от друг орган, различен от него, в т.ч. и от орган по чл.13, ал.1 ЗСРС, е следвало на основание чл.177, ал.3 НПК да извърши собствен последващ контрол за процесуалната годност на ВДС и изрично да се произнесе дали и защо съответните данни, получени по искане на орган по чл.13, ал.1 ЗСРС могат да бъдат използвани за обосноваването на обвинителната теза, респективно дали с оглед разпоредбата на чл.31, ал.2 ЗСРС наличните по делото ВДС е следвало въобще да останат на съхранение при орган на съдебната власт. В настоящия случай прокурорът не се е занимавал с този въпрос и изготвените ВДС са приложени механично в материалите по досъдебното производство. Нарушението не би било съществено, ако в процедурата по чл.15 ЗСРС обективно не са били допуснати съществени нарушения, в т.ч. и обсъдените по-горе. В този случай, един обоснован и аргументиран отговор на съда по поставените по – горе въпроси с оглед служебното начало по чл.107, ал.3 НПК и с оглед централното място на съдебното производство в наказателния процес би преодолял липсата на произнасяне от прокурор. Когато обаче съдът при собствена оценка на събрания доказателствен материал установи, че не са изпълнени съществени изисквания на ЗСРС, какъвто е настоящият случай, нарушението на чл.177, ал. 3 НПК не може да бъде преодоляно.

С оглед всичко изложено, настоящият съдебен състав счита, че получените резултати от прилагането на специални разузнавателни средства не могат да се използват в настоящото наказателно производство.

Отделно от това, дори и обсъдено по същество, съдържанието на

изготвените ВДС, показва, че те са били прилагани в период, който частично съвпада с инкриминирания и са напълно неотносими към периодите, за които обвинението твърди, че е ползван мобилен телефон от подсъдимата за набирането на жертви на трафик при обаждане във връзка с публикувани от нея обяви. С други думи, и на това основание спорните въпроси за самоличността на лицето, което е отговорило на обаждане, инициирано от св. Н.И. във връзка с публикувана от подсъдимата обява на работа, не могат да бъдат разрешени от този доказателствен източник, дори и да бъде обсъден по същество. Останалите факти и обстоятелства, които могат да бъдат установени със съдържанието на изготвените ВДС – естеството на упражняваната от подсъдимата дейност, в настоящия случай са изяснени въз основа на други самостоятелно съществуващи доказателствени източници, а именно – от показанията на свидетелките Н. И., Н. П., М. А., М. Д., св. Л., а също така и от обясненията на подсъдимата, поради което изключването от доказателствения материал на ВДС, изготвени от използването на специални разузнавателни средства, не оказва влияние върху крайните изводи на съда от фактическа и правна страна.

На следващо място, с оглед доводите във въззивната жалба, наведени от защитата срещу първоинстанционната присъда, следва да се отбележи, че е налице спор между страните за съдържанието на установените по делото факти. Основното възражение на защитата е насочено срещу конкретиката за място и време на извършване на процесното набиране, като се твърди, че фактите, на които първоинстанционният съд е основал своите изводи, не се извличат от събрания пред този съд доказателствен материал. Въззивният съд счита посоченото възражение за основателно. Съдът дължи отговор на поставените от защитата въпроси, свързани с кръга от факти и обстоятелства, които подлежат на правна оценка. По изложените съображения се проведе съдебно следствие в производството пред въззивния съд, свързано с повторен разпит на част от свидетелите по делото. В резултат на допълнително събрания доказателствен материал, вкл. и въз основа на приобщените по реда, предвиден в чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т. 2 НПК показания, дадени от св. М. Д., М. А. и Н. П. в досъдебното производство, се извличат всички релевантни данни за времето, мястото и обстоятелствата, при които пострадалите свидетели са започнали да упражняват инкриминираната дейност.

Оспорването от защитата подсъдимата да е съпричастна към изпълнителното деяние на престъплението, както и с оглед отменителното решение на ВКС на III НО на ВКС по Н.Д. 726/2021г. изисква предварително да се изясни съдържанието на основния състав по чл.159а, ал.1 НК в частта относно инкриминираните форми на изпълнителното деяние - „набиране” и

„приемане”. Този въпрос е анализиран изчерпателно в съдебната практика. Съгласно т. 1.2 от Тълкувателно решение № 2 от 16.07.2009 г. по тълк. д. № 2/2009 г., ОСНК на ВКС изпълнителното деяние "набиране" по смисъла на чл. 159а, ал. 1, предложение първо НК се осъществява чрез активни действия за търсене, привличане, вербуване, уговаряне, склоняване на жертвата или попълване на набор от хора, за привеждането им в положение, създаващо предпоставки за бъдещата им експлоатация, както и чрез склоняване към проституция с мотивиране чрез убеждаване или чрез въздействие върху волята на жертвата с някое от средствата по чл. 159а, ал. 2 НК. Съгласно мотивите на посоченото ТР понятието "набира" следва да се тълкува като привличане, събиране, вербуване, уговаряне или склоняване на лице /лица/ за да бъдат въввлечени за постигане на целите, предвидени по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 НК. **Привличането на лицата може да е станало, освен с противоправни средства, както и с такива, които са напълно легални**, например: неофициални мрежи, приятелски и семейни кръгове, обяви за предлагане или приемане на работа, чрез агенции които предлагат работа, обучение, сключване на брак или пътуване в чужбина, чрез реклами по Интернет или в медиите, използване на посредници в питейни заведения и други неограничен кръг дейности. Пак от мотивите на посоченото ТР е видно, че поведението на жертвата за въввлечането □ в трафик на хора е правно ирелевантно за наказателната отговорност на дееца и при четирите форми на изпълнителното деяние по чл. 159а, ал. 1 НК. С други думи, без значение е обстоятелството дали тя сама е поискала да се присъедини в дейността по набирането, укриването, приемането или нейното транспортиране.

Доколкото с внесения обвинителен акт е инкриминирана и друга форма на изпълнително деяние – „приемане” следва да бъде обсъдено съдържанието и на това понятие съобразно константната практика на ВКС. Приемането на лица при трафик по смисъла на чл. 159а, ал.1 НК спада към тези форми на изпълнително деяние, които включват комплекс от действия, насочени към подготовката за експлоатация на жертвата съгласно целите по чл. 159а, ал. 1 и ал. 3 НК. При "приемането" деецът се съгласява да се възползва от жертвата за реализиране на посочените в закона цели. В настоящия случай преследваната от подсъдимата цел е била използването на лицата за развратни действия. Без значение е фактът дали жертвата е укривана или не. Показанията на всички пострадали лица са напълно едноточни в твърдението, че са упражнявали инкриминираната дейност в жилище, което е било осигурено именно от подсъдимата. Тези доказателствени източници кореспондират и при възпроизвеждане на факта, че именно подсъдимата е носела отговорност за цялостната организация и логистика на дейността. Без изключение, във всички инкриминирани случаи жертвите са били приемани в наето от подсъдимата жилище в гр. София, ж.к. ***** вх. А, ет. *****, а в отделен инкриминиран от обвинението период св. Н.И. е била приета от подсъдимата за постигането на една от изброените по чл.159а, ал.1 НК цели на друг адрес, а именно в ж.к. „*****“, ул. „*****. Без съмнение,

установяването на контакт и запознанството не могат да бъдат квалифицирани като "приемане" по смисъла на чл. 159а, ал. 1 НК (в този смисъл напр. Решение № 400 от 11.01.2013 г. по Н. Д. № 1182/2012 г., Н. К., I Н. О. на ВКС.) Това е така, защото това изпълнително деяние може да бъде осъществено единствено с активни действия, които според своето естество следва да подпомагат развратните действия и постигането на съответната специална цел, т.е. да водят до създаването на подходящи условия за инкриминираната дейност. В настоящия случай този улесняващ ефект, който е подпомогнал осъществяването на развратните действия, е постигнат с факта на предварително наето от подсъдимата жилище, с осигуряването на достъп до неговите помещения по отношение на жертвите на трафик, с организацията на дейността чрез поделянето на текущите разноски, с поддържането на актуални обяви, както и с факта на предварително създадени правила за поемането на разноските за общо ползваното жилище.

Спорният въпрос, повдигнат от защитата във въззивната жалба за доказателствата, от които се извличат данни за инкриминирания период, е разрешен с попълването на доказателствената съвкупност в резултат на проведеното въззивно съдебно следствие. Съгласно конструкцията на обвинението периодът на набиране за всеки един инкриминиран случай е индентичен с периода на приемане или поне е идентичен с началния момент на периода на приемане по смисъла на чл.159а, ал.1 НК (т. напр. при първи пункт от обвинението се твърди, че подсъдимата набрала св. Н.И. със съставомерната цел по чл.159а, ал.1 НК на 30.06.2012г. и от тази дата до 10.11.2012 г., както и в друг следващ във времето период я е приела със същата съставомерна цел в две различни наети от нея жилища.) Съдът, след като съпостави съдържанието на събрания доказателствен материал с фактическите рамки на обвинението по първи пункт, засягащо личността на св. Н.И., намира, че са налице достатъчно доказателства на сочената от обвинението дата подсъдимата да е извършила набиране по отношение на св. И., но не поради изложените от първия съд аргументи. Съдът не се съгласява с тази част от обвинителната теза, която по същество е възприета и в мотивите на първия съд, с която се приема, че на 30.06.2012г. св. И. разговаряла лично с подсъдимата, като на същата дата се срещнала с нея. Съгласно показанията на св. И., дадени от нея в производството пред СРС, ценени в съчетан анализ с прочетените показания, дадени пред съдия в ДП, св. Н.И. е разговаряла на 30.06.2012г. с неустановено по делото лице, първата среща е била проведена на следващия ден – също с неустановено по делото лице Н., което от своя страна я завело в жилището на подсъдимата, т.е. срещата на св. И. с подсъдимата е била проведена на 01.07.2012г. При така установената фактология е верен изводът на първия съд, че набирането на св. Н.И. се е случило на неустановено място в гр. София на 30.06.2012г., т.е. там, където се е намирала св. И. при инициращия разговор по обявата, публикувана от подсъдимата, но не е верен изводът, че в този момент е било извършено лично от нея, доколкото в този случай подсъдимата е ползвала

посредник.

Съдържанието на този доказателствен материал неправилно е било игнорирано от първия съд, който същевременно е следвало да даде отговор на въпроса дали при фактите, които се извличат от доказателствата и се различават от фактическите положения в обвинителния акт, на инкриминираната дата от подсъдимата е било осъществено съставомерно деяние чрез набиране на жертва на трафик. Тъй като СРС не е дал отговор на този въпрос, нарушението е отстранимо в производството пред въззивния съд, който от своя страна и при собствена оценка на доказателствата намира, че отговорът е положителен. Вярно е, че съгласно съдържанието на гласните доказателства, събрани при разпит на св. Н.И. в производството пред СРС, тя на инкриминираната от обвинението дата е разговаряла с неустановено по делото лице. Вярно е, че личната среща на св. И. с подсъдимата, при която са били дадени разяснения относно работата и цените на сексуалните услуги, по думите на св. И. в разпит пред първия съд е била проведена на следващия ден, т.е. – на 01.07.2012г. Именно тогава са извършени действия на разясняване за естеството на извършваната работа, но същите са извън инкриминирания период на набирането, поради което могат да се интерпретират само във връзка с другото инкриминирано изпълнително деяние на престъплението по чл.159а, ал.1 НК– „приемане“. Съдът приема, че това е така, тъй като от показанията на св. Н.И. се установява, че в хода на този разговор подсъдимата е изразила съгласие да се възползва от бъдещата дейност на св. Н.И. и е осигурила необходимите условия за бъдеща експлоатация.

От друга страна с оглед показанията на всички свидетели по делото, както и с оглед обясненията на самата подсъдима, дадени в производството пред въззивния съд (пред настоящия съдебен състав), е видно, че тя е знаела предварително както за факта на публикувана обява, така и за целта, която се преследва с нея – набирането на лица с цел да извършват развратни действия. Личната съпричастност на подсъдимата към публикуваната обява по същество и съобразно критериите на ТР № 2/2009г. на ОСНК на ВКС представлява активно действие на търсене и привличане на лица за една от целите по чл. 159а, ал.1 НК. Съдът приема за установено, че подсъдимата е знаела за действията на неустановеното лице посредник, които датират от 30.06.2012г., тъй като е била лично съпричастна към публикуваната преди това обява. При това положение именно този факт я прави лично съпричастна към извършените на 30.06.2012г. действия на набиране по отношение на св. И. със съставомерната цел по чл. 159а, ал.1 НК, а не провеждането на личен разговор с тази свидетелка, както е приел първият съд. Доколкото от допълнително събраните гласни доказателства се установи, че подсъдимата е знаела и се е съгласявала с приемането на разговор по телефон, инициран от пострадалите лица, в т.ч. и от св. И. във връзка с публикуваната преди това обява, е преодоляна първоначалната доказателствена непълнота в разпит на св. И. в досъдебното производство пред съдия относно сочения от

обвинението период, с който се свързват действията на набиране. Отделно от това и доколкото от годния доказателствен материал, надлежно приобщен по делото, се доказва на 30.06.2012г. набирането на св. И. да е било извършено от подсъдимата чрез предварително публикувана обява, както и да е знаела, че се приемат обаждания именно във връзка с тази обява от неустановено по делото лице, което познава не само нея, но и е в течение на организираната от самата нея дейност, като дори и е наясно с нейното местонахождение, респективно – с мястото, на което е следвало да отведе жертвата на трафик, съдът приема за установено, че на 30.06.2012г. от обективна страна е извършено набиране по отношение на св. И.. Това е сторено в момента, в който тази свидетелка е откликнала на обявата и се е свързала с посочения в нея телефонен номер, като е изразила съгласие с предложението в нея. Развоят на описаните в показанията на св. И. събития, показва, че още към момента на провеждане на разговора, инициран от св. И. във връзка с обявата, неустановеното лице, участник в разговора със св. И., е знаело каква е била целта на обявата и къде е следвало да заведе св. И., а именно – в апартамент, стопанисван от подсъдимата С. и за лична среща с нея. От обясненията на подсъдимата е видно, че във връзка с публикуваните обяви именно това е бил желаният от нея резултат – да влезе в контакт с бъдещи свои колежки, които по същество се явяват жертва на трафик. По изложените съображения съдът упражни правомощията си да установи нова фактическа обстановка, която следва да се приведе в съответствие с действителния смисъл и съдържание на гласните доказателства. Това изменение обаче не дава основание за оправдаването на подсъдимата по обвинението за „набиране“ на св. Н.И., инкриминирано по първи пункт от обвинението, по изложените вече съображения, че убеждаването, склоняването и разясняването в лична среща е само една от възможните форми на активни действия, с които може да се осъществи състав на престъпление по чл.159а, ал.1 НК с изпълнително деяние „набиране“. В конкретния случай набирането е осъществено друго активно действие, насочено и довело до същия противоправен резултат, а именно – с привличане на Н.И. с целта по чл. 159а, ал.1 НК чрез публикуването на обява за работа, съдържаща достатъчна изходна информация за връзка с подсъдимата и обективизираното съгласие Н.И. да откликне на тази обява и да приеме предлаганите условия на работа. Събитията, свързани със св. И., дават основание за извод, че подсъдимата е извършила всички необходими действия тази обява да бъде активна към 30.06.2012г., като се е съгласила да се приемат обаждания и да бъдат уговаряни последващи срещи между нея и жертвите на трафик. По същество така създадената организация е довела до попълването на набор от хора с целта по чл.159а, ал.1 НК, което самостоятелно представлява набиране.

Във връзка с изложеното е безпредметно съдът да отговаря подробно на възраженията на защитата, че набирането не би могло да се извършва чрез „убеждаване“. Този въпрос вече е засегнат с цитираното по-горе Тълкувателно решение № 2 от 16.07.2009г. на ОСНК на ВКС, в което се

приема, че набиране по смисъла на чл.159а, ал.1 НК ще е налице при всяка форма на активни действия за търсене, привличане, вербуване, уговаряне, склоняване на жертвата или попълване на набор от хора за привеждането им в положение, създаващо предпоставки за бъдещата им експлоатация. Уговарянето и/или разясняването на условията на работа е форма на убеждаване, тъй като винаги свежда до знанието на жертвата изходна информация, на базата на която тя да формира своята воля. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че разясняването на условията на работа с целите по чл.159а, ал.1 НК самостоятелно може да доведе изпълнение на престъплението по чл. 159а, ал.1 НК чрез набиране. Сред изброените по-горе възможни действия на „набиране” са и такива активни действия на търсене, каквото е по същество публикуването на обява за работа. В отменителното решение на ВКС, чиито указания по приложението на закона също са задължителни в настоящото производство, е посочено, че за да се осъществи изпълнителното деяние на престъплението „набиране”, е достатъчно жертвата обективно да бъде поставена в положение, което ще създаде предпоставки за нейната бъдеща експлоатация или деецът да е уговорил жертвата за постигането на съставомерните цели. Отнесени към настоящия случай, тези параметри на понятието „набиране” така, както са изведени от съдебната практика, показват, че жертвите са били привлечени в обстановка, която е позволявала да бъдат експлоатирани с целта по чл.159а, ал.1 НК. Този извод се основава на публикуваната от подсъдимата рекламна обява, на факта, че същата е била възприета от жертвите на трафик в три от инкриминираните случаи, на данните за предварителното знание и съгласие на подсъдимата да се организира отговор при обаждане във връзка с обявата, вкл. и чрез трето лице, на данните за знанието и съгласието на подсъдимата да бъдат провеждани лични срещи между нея и жертвите на трафик с цел да бъдат обсъдени условията на работа. Този начин на набиране по смисъла на чл.159а, ал.1 НК е установен не само по отношение на св. Н.И., но и по отношение на св. П., която е споделила в разпит, че се обадила на обява, за която била напълно наясно, че е насочена към лица, които по начало са съгласни да предоставят сексуални услуги срещу заплащане. Тази форма на набиране всъщност е била осъществена и по отношение на св. А., която съобщава в прочетените показания, че два дена преди срещата си с подсъдимата се обадила на обява с ясното съдържание за целите, с които е публикувана и именно при този разговор била уговорена последвалата на 09.05.2013г. среща. Доколкото обаче описаният от св. А. телефонен разговор излиза от рамките на инкриминирания период, съдът не би могъл да ангажира с правна оценка отговорността на подсъдимата и за тези факти.

Когато първоначалният контакт не е бил личен и информацията за условията, при които ще се предоставят сексуални услуги, е била сведена до знанието на жертвата на трафик чрез трето лице, какъвто е случаят с набирането на св. Н.И. (л.86 л.87, СП, СРС), е достатъчно знанието и съгласието на дееца, че конкретно определено лице влиза в ролята на

посредник, за да разясни на жертвата при какви условия може да бъде ангажирана за предоставянето на сексуални услуги. Във всички останали инкриминирани от обвинението случаи при набирането контактът на подсъдимата с жертвата на трафик е бил личен, независимо дали е действала самостоятелно (в случаите със св. М.А. и св. П.) или е представляла разяснителна информация на жертвата с подкрепата на трето лице. Такъв е случаят, който засяга личността на св. М.Д. що се отнася до активните действия на св. П..

Частично основателен е доводът на защитата, че св. И. не е била „набирана“, а сама се върнала, за да продължи да работи, като не е била нито убеждавана, нито използвана. Съдържанието на доказателствения материал дава основание за извод, че повторно набиране на Н.И., след като веднъж прекратила дейността си с подсъдимата, действително не е налице. Следва да се уточни обаче, че обвинението поначало не е инкриминирало последващо набиране на св. И., а именно – на 12.01.2013г., след като преди това тя доброволно преустановила тази дейност на 10.11.2012 г. Във фактическата рамка на обвинението периодът от 12.01.2013 г. до 10.05.2013 г. е обвързан само и единствено с другата инкриминирана форма на изпълнение на престъплението – „приемане“. За да се осъществи състав на престъпление по чл.159а, ал.1 НК при тази форма на изпълнителното деяние, е достатъчен фактът, че подсъдимата е създава условия за въвличането на Н.И. в развратни действия. Извод в тази насока се обосновава от осигурения достъп на св. Н.И. до наето от подсъдимата жилище с цел тази свидетелка да предоставя сексуални услуги срещу заплащане, от цялостната организация на дейността. На следващо място, данни за началото и края на втория инкриминиран период на приемане по отношение на св. И. се извличат от съчетания анализ на показанията, дадени от нея ред първия съд с прочетените показания, които тази свидетелка е дала пред съдия в досъдебното производство.

Действия по набиране и приемане по смисъла на чл.159а, ал.1 НК се установяват и от повторния разпит на св. П. в производството пред въззивния съд, както и от прочетените показания, които тази свидетелка е дала в досъдебното производство. Показанията на св. П. са относими към трети пункт от обвинението. Съгласно фактическата рамка на обвинителния акт набирането на св. П. е било осъществено през ноември 2012 г. на неустановено място в гр. София, като в същия период от време било осъществено от подсъдимата и приемане по смисъла на чл.159а, ал.1 НК в гр. София, ж.к. ***** вх. ***** с цел да бъде използвана св. П. за развратни действия /еротични масажи, орален и стандартен секс/ с нейно съгласие, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги - Т.С. е обещала на Н.П. да получава облага - половината парична сума от 60 лева за час за всяка извършена сексуална услуга, както и половината парична сума от 80 лева за час и половината парична сума от 60 лева за половин час за нестандартен секс /анален секс. В показанията си пред съда св. П. съобщава за доброволните си контакти с подсъдимата, както и че телефонът, който е ползвала, е бил на

името на подсъдимата. Пак от нейните показания се установява, че при позвъняване на обявата също е влязла в контакт именно с подсъдимата. В този смисъл данни се извличат както от показанията, дадени пред съдия (л.31-л.36, ДП), приобщени в производството пред първоинстанционния съд, така и от прочетените на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.2 НПК показания, дадени от св. П. в ДП (л.74, л.75, том 2 ДП). Именно в тях съществува тази конкретика за мястото и времето на извършеното по отношение на нея престъпление, за която подсъдимата е била осъдена с присъдата на първия съд. Не са налице основания да се приложи забраната на чл.281, ал.8 НПК, тъй като в тази част прочетените показания са подкрепени и от изявленията на св. П. в производството пред въззивния съд, а също така частично и от обясненията на подсъдимата.

Относитими към четвърти пункт от обвинението са показанията на св. М.А. (л.86, СП). В производството пред СРС са приобщени с прочитане показанията, дадени пред съдия (л.35, том 1 ДП), а в производството пред въззивния съд – и показанията от ДП – л.12, л. 13, том 1 ДП. Именно последните съдържат конкретика за датата, на която по отношение на М.А. е било извършено набиране и приемане за развратни действия. Обяснимо е нежеланието на св. А. да навлиза в личен разпит пред съда в детайли относно инкриминираната дейност с оглед обективизираното от нея чувство на неудобство, привързаност към създадено от нея семейство и съжаление за обстоятелствата, свързани с липсата на парични средства, които през инкриминирания период са я подтикнали да се обади на публикуваната от подсъдимата обява. Показателно в тази насока е изявлението □, че е положила усилия да забрави този случай от живота си, тъй като го е преживяла като травмиращ.

Отделно следва да бъдат обсъдени показанията на св. М.Д., които са относитими към втори пункт от обвинението. В производството пред СРС са прочетени показанията, дадени пред съдия (л.202, стр.2, СП, СРС), а в съдебното следствие, проведено от настоящия съд, на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК са прочетени показанията на св. М.Д., дадени в ДП пред разследващия орган (л.18, том 1 ДП). Въз основа на прочетените показания е установен периодът, в който св. Д. започнала да предоставя сексуални услуги в жилище, наето от подсъдимата, а именно – началото на ноември 2012г.

Съпоставката на дадените от св. М. Д. и Н. П. показания дава основание за извод, че и в този случай подсъдимата С. е съпричастна към действия на набиране по смисъла на чл.159а, ал.1 НК. Показанията на св. Д. и П. са напълно еднопосочни, че св. Д. по своя инициатива е влязла в контакт със св. П. с искане да си намери работа, свързана с предоставянето на сексуални услуги срещу заплащане. В показанията си пред съда обаче св. Д. съобщава и следното съществено обстоятелство, а именно, че на срещата, проведена с Н.П. на неустановено място в гр. София, присъствала и подсъдимата С., като веднага след това на св. Д. бил показан апартаментът, в който следвало да упражнява съответната дейност (л.101, СП, СГС). От прочетените на

основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.2 НПК показания, дадени от св. Д. в ДП, се установява и друго съществено обстоятелство, а именно, че разясненията за тарифите, на които ще се предоставят сексуални услуги, свързано с обещание за облага, е било извършено още при първата среща на св. Д., проведена от нея съвместно с Н.П. и подсъдимата С. (л.104, СП, СГС).

Така, разгледана съвкупно, споделената от свидетелките П., Д., А. и Н. И. информация, събрана в двете фази на наказателното производство, представлява последователен, логичен и непротиворечив разказ относно обстоятелствата как свидетелките са се свързали с подсъдимата С. (свидетелките И., А. и П. – след видяна обява във вестник „Позвънете“, а св. Д. – чрез св. П., но и на лична среща с подсъдимата, уредена от св. П.), дейността, която са извършвали същите в инкриминирания апартамент, както и предлаганите сексуални услуги от тях, заделянето на половината от изкараните пари за деня за сметки, наем и други. Обосновани са изводите на контролирания съд, че споделеното от тях не съдържа съществени противоречия или логически несъответствия. Същевременно съдът в този си състав констатира, че макар и въввлечени в цялостната дейност по предлагане на сексуални услуги, осъществявана в апартамента, находящ се в ж.к. Банишора, свидетелките са незаинтересовани от изхода на делото. Не са налице основания, които да поставят изложеното от тях под съмнение. Липсва каквато и да е била тенденциозност, като свидетелките добросъвестно са депозирали както пред първоинстанционния и настоящия съд, така и пред разследващите органи своите показания. Свидетелките - жертви на трафик във всичките си разпити са напълно категорични, че те доброволно и съзнателно са потърсили подсъдимата С., приели са предложението □ за работа (да предоставят сексуални услуги срещу заплащане с оставяне на 50% от изкараните пари за сметки и консумативи). Несъмнено е установено, че те осъществявали инкриминираната дейност в процесния апартамент, находящ се в ж.к. Б.", поддържан от подсъдимата. Всички проституирали свидетелки са единодушни и досежно факта, че никой не ги е принуждавал да се занимават с тази дейност, нито е координирал или надзиравал сексуалните им контакти с клиенти, даже напротив – всяка е разполагала със собствена обява и мобилни телефони, посредством които да осъществява контакт с клиентите. В съдържателен план показанията им носят информация и досежно равнопоставеността между тях и подсъдимата, която на свой ред също е проституирала, освен че се е занимавала със сметките по наетото жилище. Акуратно районният съд е отбелязал и факта, че св. Н. И. е работила заедно с подсъдимата същата дейност и в друг апартамент в гр. София за известен период от време, след който временно е преустановила, но впоследствие пак сама и доброволно е потърсила подсъдимата и се е присъединила към нея и останалите жени. По отношение на св. Д. и начина, по който е била приобщена към инкриминираната дейност, свързана с престиране на сексуалните услуги, доказателствената съвкупност, вкл. собствените □ показания, са еднопосочни, че тя се е свързала по собствена инициатива със

св. П., която □ е обяснила условията на работа и чак след това св. Д. се е видяла с подс. С.. Въпреки различните начини, посредством които са започнали да работят с подсъдимата, съдът констатира, че и четирите свидетелки съзнателно и информирано са се съгласили да предлагат сексуални услуги в използвания от подсъдимата апартамент. За три от тях това се е случило, след като се запознали със съдържанието на публикуваната от подсъдимата обява и в последващ разговор по телефона чрез трето лице или в лична среща подс. С. им разяснила освен естеството и вида на предлаганите сексуални услуги, така и тяхната тарифа.

Въззивният съдебен състав счита, че от свидетелските показания на пострадалите жени може категорично да се заключи, че спрямо същите не е използвана никаква принуда, злоупотреба с власт или въвеждане в заблуждение. Три от свидетелките доброволно са се отзовали на обявата и са потърсили контакт с лицето, което я е публикувало, бидейки наясно изначално с естеството на предлаганата работа, а св. Д. е проявила активни действия да си намери тъкмо работа, свързана с предоставянето на сексуални услуги срещу заплащане. Липсват обективни данни контактът между св. Д. и подсъдимата да е бил обусловен от предходно публикувана обява. При това положение съставомерното психологическо и мотивационно въздействие, обусловило взетото от тях решение да проституират в жилище, наето от подсъдимата, е свързано преди всичко с предлаганите от нея по-благоприятни условия на работа, висока степен на самостоятелност и сигурност, за което те са получили предварително съответните разяснения и уверения.

Активно поведение от страна на подсъдимата чрез разясняване условията на работа е било предприето от нея при набирането на св. Н.П., както и в разговор по телефона със св. А.. Единствено в случая със св. Н.И. подсъдимата използвала като посредник трето неустановено по делото лице, което отговорило на обявата вместо нея и довело св. И. с нейно знание и съгласие в наетото от подсъдимата жилище, използвано изключително за извършване на инкриминираната дейност. Следователно въздействието на подсъдимата върху волята на свидетелките И., Д., П. и А. е съставомерно с оглед активните действия, извършени от нея за търсенето на лица по предварително публикувана обява за работа именно със съставомерната цел по чл.159а, ал.1 НК, както и с оглед даваните от нея разяснения за естеството на работата и определените тарифи за различните сексуални услуги. Това въздействие обаче е минимално с оглед личната мотивация на жертвите, особено в случая със св. М.Д., да си набавят парични средства именно като предоставят сексуални услуги срещу заплащане.

Със своето поведение по разясняване условията на работа (тарифа, заплащане, място на работа, отчисляване на средства за поддръжка на дейността и консумативи) подс. С. е участвала в набиране по отношение на М. Д. в личен разговор, съществен принос за което имат и активните действия на св. Н.П.. Доколкото обаче прокуратурата е формулирала обвинителна теза за същото деяние само и единствено срещу подсъдимата,

съдът не е сезиран да се произнесе с правна оценка за стореното от св. Н.П.. В тази връзка следва да се отбележи, че поначало органите на досъдебното производство в различни процесуални етапи, са застъпвали противоречива позиция за това дали едно или повече от едно лице е било съпричастно към инкриминираната престъпна дейност. Така или иначе, с оглед фактическата и правна рамка на обвинението описаните по-горе действия на Н.П. обективно са допринесли за набирането на М.Д.. Този общественноопасен резултат не е в причинно-следствена връзка с публикуваната от подсъдимата обява. Това обстоятелство, както и фактът, че Н.И. не е била набирана през втория инкриминиран от обвинението период и сама е потърсила подсъдимата, дават основание за извод за изключително активно поведение на три от жертвите, насочено към постигането на съставомерния общественноопасен резултат. Вярно е, че този извод не може да се отнесе към четвъртия инкриминиран случай, свързан с личността на св. М.А., но също така е вярно, че периодът на експлоатация на тази свидетелка е изключително кратък, макар и поради независещи от подсъдимата причини – с продължителност един ден. Описаните по-горе обстоятелства, доколкото не оказват влияние върху правната квалификация на деянията, следва да се преценяват на плоскостта на смекчаващите наказателната отговорност обстоятелства.

За да приеме, че апартаментът, находящ се в ж.к Банишора, където свидетелките и подсъдимата са проституирали, е бил стопанисван и използван именно от подс. С., и настоящият съдебен състав се позовава на показанията, дадени от Н. И., А., Д. и П., както и на показаната, дадени от свидетелите М., М. И. и М.. Показанията на св. М. съдържат информация за лицето, с което е сключила договор за наем на недвижимия имот, както и за факта, че въпреки че името на подсъдимата формално не фигурира в договора за наем, то същата е присъствала както по време на неговото подписване, така и лично е била ангажирана със заплащането на наемната цена. В тази насока са и показанията на проституираните в апартаментата свидетелки, които твърдят, че именно подсъдимата се е занимавала освен със закупуването на необходимите консумативи, така и със заплащането на наемната цена. Свидетелката М. на свой ред твърди, че в качеството си на домоуправител е събирала таксата в блока, вкл. от обитавания от подс. С. апартамент.

Правилно показанията на свидетелите М. и П. не са били обсъждани от контролирания съд, доколкото са абсолютно неотносими към повдигнатото обвинение.

Правилно районният съд е кредитирал заключенията на експертизите от досъдебното производство, като е възприел същите за обективно и компетентно изготвени, даващи отговори на поставените задачи. Същият извод може да се отнесе и до изготвения протокол за престъпване и изземване от апартаментата в ж.к. Банишора – същият е изготвен по реда и правилата на НПК, в присъствието на две поемни лица и няма пречка да бъде използван като валидно писмено доказателствено средство относно обективизираните в него констатации. Намерените и иззети вещи обосновават

самостоятелно извода на съда, че в използвания от тях апартамент са се предлагали сексуални услуги срещу заплащане на различни клиенти. Този извод е подкрепен и от показанията на четирите свидетелки, които са предлагали секс услуги срещу заплащане, а независимо от тях изводът за естеството на извършваната работа е подкрепен и от обясненията на самата подсъдима,

Не на последно място следва да бъдат анализирани обясненията на подсъдимата С. в тяхната цялост, вкл. тези, дадени пред въззивния съд. При преценка на достоверността на обясненията на подсъдимата, депозираните както пред районния, така и пред настоящия съд, въззивната инстанция на свой ред също отчете обстоятелството, че последните имат двойствена правна природа, като се явяват едновременно устно доказателствено средство и основно средство за реализиране правото на защита. При съблюдаване на правилата за доказателствената тежест по чл. 103, ал. 1 – ал. 3 НПК, за да бъдат приети за достоверни обясненията на подсъдимия, не се изисква те да намират подкрепа в останалия доказателствен материал, а да не се опровергават от несъмнено установени доказателства или да не се дискредитират на собствено основание поради неясноти, необясними празноти или тъй като съдържат обективно невъзможна версия. В резултат на извършената доказателствена проверка настоящият съдебен състав, подобно на контролирания съд, възприе с доверие голяма част от изнесената от подсъдимата доказателствена информация относно следните факти: мотивацията □ да започне да проституира, както и местата, на които е предоставяла сексуални услуги, вкл. и относно обстоятелствата, при които е усвоила организационни умения. Приемат се с доверие твърденията на подсъдимата, че не е искала да работи сама, тъй като е станала жертва на насилие от клиент, който преди това се е възползвал от предоставена от нея сексуална услуга. Този факт дава логично обяснение на въпроса защо и как подсъдимата е стигнала до решението да публикува обяви във вестник с цел да намери нови колежки, които да извършват същата дейност, след като преди това, напускатки друго подобно работно място на ул. „Дунав”, където също работела с „колежки”, е търсела именно самостоятелност. Фактът, че подсъдимата е лицето, което се е занимавало с обработката и пускането на обявите за предоставяне на сексуални услуги от името на различните момичета – свидетелки по делото с тяхно съгласие, фактът, че всяко от проституиращите момичета е разполагало с няколко телефона и сим карти, регистрирани на името на подсъдимата, финансовото разпределяне на изкараните от момичетата пари – едната част за тях, а другата - отделяна за сметки, консумативи, наем и други; воденето на дневник за дейността по предоставяните секс услуги са установени по несъмнен и безспорен начин, като кореспондират освен със заявеното от свидетелките, така и с наличните писмени доказателствени средства, с веществените доказателства, както и със заключенията на експертизите.

На база така събрания по делото доказателствен материал

първоинстанционният съд е стигнал до верния извод, че с поведението си подсъдимата С. е осъществила четири деяния, които от обективна и субективна страна осъществяват състава на престъплението по чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр., ал. 1 НК по отношение на лицата П., Н. И., А. и Д.. Правните изводи на СРС по отношение на осъществено от страна на подсъдимата изпълнително деяние „приемане“ и „набиране“ напълно се споделят от настоящия съдебен състав. От наличния доказателствен материал се установява, че подсъдимата С. е извършила активни действия по привличането и склоняването на пострадалите свидетелки, за да постигне една от съставомерните цели по чл. 159а, ал.1 НК. Това е така поради активните действия на търсене на колежки за работа чрез обяви, както и поради разясненията, давани в телефонен разговор или в лична среща за естеството на работата и определените тарифи за различните сексуални услуги. Ето защо изводът на първата инстанция, според който подсъдимата С. е извършила престъплението трафик на хора освен при форма на изпълнение "приемане", но и при форма на изпълнителното деяние "набиране", е правилен и законосъобразен. Този извод е в съответствие с установената в тази насока съдебна практика и най-вече с указанията на ВКС, дадени в неговото Тълкувателно решение № 2 от 16.07.2009 г., в мотивите на което обявите за предлагане или приемане на работа са дадени като пример за набиране на лица по смисъла на чл.159а, ал.1 НК чрез привличането им с напълно легални средства. В посочения тълкувателен акт е поставена разделителна линия между понятията „намиране“ и „набиране“, които, без съмнение, не са идентични. Намирането на жертва на трафик не изпълва състава на престъплението, включително и чрез обява за работа, тъй като адресатът на обявата в този случай не формира воля да приеме предложението на дееца. Обратното, набирането включва и получаване на съгласие от жертвите да следват дееца, каквото съгласие пострадалите свидетелки са изразили в присъствието на подсъдимата вербално, както и с конклюдентни действия, започвайки да упражняват инкриминираната дейност в наето от нея жилище. Ето защо осъществената от подсъдимата дейност по публикуване на обяви във вестник и търсене на момичета, с които заедно да проституират и последващата активност от страна на жертвите да се свържат с телефона в обявата не може да се квалифицира като намиране, а като набиране по смисъла на чл.159а, ал.1 НК. Публикуването на обява с осигуряването на последваща среща, при която с целите по чл. 159а, ал.1 НК да бъде разяснено естеството на дейността, изисква във всички случаи активни действия при търсенето на жертва на трафик. Вярно е, че нито една от проституираните свидетелки не е била вербувана или склонявана от подсъдимата или от когото и да било друго да осъществява развратни дейности. В настоящия случай жертвите на трафик съзнателно и по собствено убеждение са се присединили към подсъдимата, след като им е било разяснено какви са условията за работа. Именно разясненията на подсъдимата обаче за предлаганите от нея условия, за създадената от нея организация,

свързана с минимална намеса при генерирането на доходи, за предлаганата от нея самостоятелност на жертвите имат основен принос за формирането на мотивация да откликнат на предложението за работа тъкмо в жилище, стопанисвано от нея.

От обективна страна подс. С. е намирала лицата чрез публикувана обява за работа във вестник "Позвънете". В момента, в който тя е получавала тяхното съгласие да работят в съответствие с предлаганите от нея условия е осъществено изпълнителното деяние на престъплението „набиране“. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 16.07.2009 г. по т. д. № 2/2009 г., ОСНК на ВКС привличането на лицата може да се осъществи освен с противоправни средства, така и с напълно легални такива, каквито са обявите за предлагане на работа, публикувани във вестници, в интернет пространството или на други места.

Настоящият съдебен състав приема за установено, че въздействието върху психиката на жертвите е било извършвано в разговор между подсъдимата с всяка една от свидетелките, осъществен по различно време, в който тя лично или чрез трето лице посредник разяснявала естеството на предлаганата работа, а именно предоставяне на сексуални услуги в апартамент, нает от нея, като е обяснявала на всяка една свидетелки финансовите изгоди от осъществяването на посочените развратни дейности и като на всяка една по отделно е разяснявала съответните тарифи за предлагани сексуални услуги, както и каква част от изработената сума пари следва да бъде заделена за сметки и консумативи. Фактът на предлагане на работа чрез обява, която по същество се свързва с предоставянето на сексуална услуга срещу заплащане, вербалната комуникация на подсъдимата с жертвите (лично или чрез трето лице), за да бъде описано естеството на работата и тяхното съгласие да я следват изпълва състава на престъплението по чл.159а, ал.1 НК при форма на изпълнително деяние „набиране“. Активното търсене на контакт с жертвата на трафик и разясняването на условията на работа е съставомерно независимо от факта, че самостоятелно и двете действия не се окачествяват като убеждаване.

В случая психическото въздействие върху волята на свидетелките е несъмнено установен факт, макар и същото да се характеризира с нисък интензитет. Съдът приема, че това въздействие върху волята им е било осъществено с действия на подсъдимата, които са осигурили комуникацията □ с тях, както и с последващи извършени от нея действия, при които тя е формирала представи у тях за мястото, условията и облагите на инкриминираната дейност. Информирането на жертвите на трафик за условията на работа винаги е изходна база, която създава предпоставки те да вземат решение дали да започнат да я упражняват.

Съобразно фактите по делото правилно СРС е приел, че от правна страна подсъдимата е осъществила "приемане" като форма на изпълнително деяние по чл.159а, ал.1 от НК с осигуряване на помещение за развратни

действия на жертвите в наето от нея жилище, като е създала необходимите условия за експлоатация на жертвите на трафик. Макар и свидетелките доброволно да са започнали да осъществяват развратни дейности, това не изключва наказателната отговорност на подсъдимата и съставомерността на деянието, за което първоинстанционният съд е изложил подробни аргументи, споделени изцяло от въззивния съдебен състав.

Реализиран е и квалифициращият признак по чл.159а, ал.2, т.6, свързано с обещаване на облага. Това е така поради дадените от подсъдимата разяснения за стойността на всяка една сексуална услуга и свободата на жертвите да задържат част от заработените средства за себе си след общото заплащане на консумативите, наема и сметките по поддръжката на апартамента. Обосновано първоинстанционният съд е приел, че за постигане на целта по чл. 159а, ал. 1 НК, а именно използване на лицата за развратни действия подсъдимата С. е обещавала на всяка по отделно бъдеща облага срещу предоставената сексуална услуга. И на четирите свидетелки подсъдимата е обещала, че половината от изработената сума пари остава за тях, а останалата ще бъде заделяна за сметки, консумативи и въобще за всички разходи, свързани с дейността. Доброволният характер на поведението на трафикираните лица е несъмнено установен факт, но не води до обективна несъставомерност на деянието, тъй като е напълно правно ирелевантно за фактическия му състав. Съгласието на жертвата за поставянето □ в положение, което ще създаде предпоставки за нейната бъдеща експлоатация, не изключва отговорността на дееца. Отделно от това, за съставомерността на основния състав на инкриминираното престъпление не се изисква използване на средствата, посочени в ал.2 на чл.159а от НК, а е необходимо само да се установи, че деецът е въздействал върху волята на жертвата по начин, по който тя е взела решение да го следва за постигане на една от съставомерните цели, предвидени в чл. 159а, ал.1 НК. Достатъчно е да се установи, че жертвата е влязла пряко или косвено в комуникация с дееца, че тази комуникация е желана от дееца с една от целите по чл. 159а, ал.1 НК и в резултат на това е оказано психическо въздействие върху волята на жертвата, което е довело до вземането на решение от страна на пострадалото лице да бъде използвано за развратни действия.

На следващо място първоинстанционният съд е достигнал и до обосновани изводи относно субективната страна на деянието. Подсъдимата е осъществила и четирите деяния при форма на вината пряк умисъл. Същата е осъзнавала общественотоопасния характер на деянието, предвиждала е общественотоопасните последици, искала е тяхното настъпване и е извършила всяко едно от трите деяния с цел отделните лица да бъдат използвани за развратни действия. Първоинстанционният съд е достигнал до този извод, преценявайки цялостната престъпна дейност на подсъдимата по приемане на свидетелките Н. И., А., П. и Д. в апартамента, за да предоставят сексуални услуги в инкриминирания апартамент, въз основа на което обосновано е приел, че подсъдимата е съзнавала, че извършва действия по подsigуряването

на място, където те да работят като проститутки, както и че е била наясно, че единствената цел от привличането на посочените свидетелки, е да бъдат използвани за развратни действия. Подсъдимата С. е била и с ясното съзнание, че отправеното предложение за работа, вкл. заплащането на „хонорар“, възлизащ на 50% от изработеното към свидетелките представлява обещание за облага. От субективна страна специалната цел по чл.159а, ал.1 НК винаги се включва в съзнанието на дееца. Наличието на тази цел в настоящия случай се обективира със създадената от подсъдимата организация на бъдещата експлоатация на свидетелките, със създаването на условия за разврат, вкл. и с осигуряването на помещение, което да бъде ползвано за такава дейност.

Правилна е правната квалификация на престъплението по чл.159а, ал.2 т.6 вр. с ал.1 НК. В настоящия случай фактите сочат, че целяната от подсъдимата експлоатация на лица с цел да извършват развратни действия, има траен, системен характер, тъй като проституцията е била използвана като занаят, извършван трайно за даден период от време с обещанието за облаги. Тези белези отличават настоящия случай от склоняването към проституция с користна цел по чл. 155, ал. 1, предложение първо НК, при което в съзнанието на дееца са очертани същите представи, но се касае за инцидентни случаи на облагодетелстване чрез проституирането. Вярно е, че експлоатацията на св. А. е продължила само един ден, но прекратяването на дейността е станало по независещи от подсъдимата причини и против нейната воля, поради реализирането на полицейската операция по разкриване на престъплението, свързано с проверка на посочения по-горе апартамент в ж.к. Б.”.

По отношение на оправдателната част от присъдата, свързана с „получаването на облага“ от страна на подс. С., доколкото не е постъпил протест, е изключена от обхвата на въззивния контрол върху първоинстанционния съдебен акт.

С оглед обстоятелството, че четирите престъпления са извършени от подсъдимата в условията на реална съвкупност, правилно контролираният съд е приложил разпоредбата на чл. 23, ал. 1 от НК. Касае се за престъпление против личността, което е засегнало различни лица, поради което е налице забраната на чл.26, ал.6 НК за прилагане правния институт на продължаваното престъпление.

За извършеното от подсъдимата престъпление е предвидено наказание от лишаване от свобода от три до десет години и глоба от десет хиляди до двадесет хиляди лева. Първоинстанционният съд е приложил чл.55 НК, като за всяко едно престъпление е определил наказание две години лишаване от свобода. На основание чл.55, ал.2 НК съдът за всяко едно деяние е определил и наказание глоба в размер на 7000 лева, т.е. в предел под долната граница на това наказание, предвидено в закона. На основание чл.23 НК съдът е наложил едно общо, най-тежко наказание – две години лишаване от свобода, към

което е присъединил наказанието глоба. На основание чл. 66, ал.1 НК първоинстанционният съд е отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок от четири години.

Правилно СРС е индивидуализирал наказанието при условията на чл.55 НК. Напълно се споделят доводите на първия съд за коректното процесуално поведение на подсъдимата, за чистото ѝ съдебно минало, за продължителността на наказателното производство извън всякакви разумни срокове, за искреното желание на подсъдимата да подпомогне разследването. Що се отнася до последните от изброените обстоятелства, релевантни за размера на наказанието, нейната позиция е била активна и последователна. При наличието на многобройни и/или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства и най-лекото наказание, предвидено в закона, се явява несъразмерно тежко. Правилно първият съд е отчетел факта, че след като е предвидена долна граница на наказанието лишаване от свобода, същото при условията на чл. 55 НК не може да бъде заменено с друго по-леко по вид наказание. Неправилно обаче съдът е подценил значението и тежестта на изключителните и многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, като е определил размера на наказанието лишаване от свобода над минимума по чл.39, ал.1 НК. Неправилно е отказал да приложи разпоредбата на чл.55, ал.3 НК, която дава възможност на съда при наличието на съответни предпоставки за това, да не налага по-лекото кумулативно предвидено наказание глоба.

В настоящия случай освен изброените в мотивите на първоинстанционната присъда смекчаващи отговорността обстоятелства следва да се отчетат и други такива, основно свързани с личността на подсъдимата. Решението, взето от нея да търси чрез обява „колежка за работа”, се основава на изключително тежкия ѝ социален статус, на липсата на постоянни доходи, както и на последиците от тежкото ѝ семейно положение през инкриминирания период, свързано с липсата на каквато и да е подкрепа от членовете на нейното семейство. Нещо повече, преди инкриминирания период подсъдимата е жертва на домашно насилие и за това посегателство върху нейната личност не е получила защита от българската държава. Подсъдимата е чужда гражданка, което е довело до значителни допълнителни затруднения за нейната интеграция в българското общество, особено след раздялата ѝ с нейния съпруг и родените от нея деца. Самата подсъдима преди инкриминирания период е жертва на трафик, а именно в периода, в който е предоставяла срещу заплащане сексуални услуги на ул. „Дунав”. Фактът на неефективна превенция на трафик по смисъла на чл. 159а, ал.1 НК и изключителното тежко семейно и имуществено положение на подсъдимата обективно са я подтикнали да предоставя сексуални услуги срещу заплащане през инкриминирания период.

Изключително смекчаващо отговорността обстоятелство е фактът, че подсъдимата е прибегнала до търсенето на колежки като крайна мярка, след като преди това работела самостоятелно. Едва след оказано над нея

физическо насилие от клиент, довело до необходимост да □ бъде оказана спешна медицинска помощ в МБАЛСМ „Пирогов” и отнемането на заработени от нея парични суми също от клиент, взела решение с оглед личната си безопасност да потърси колежки и да не работи сама. Оказаното върху нея физическо насилие от клиент, ползващ сексуална услуга, също нито е било разследвано, нито е било санкционирано, въпреки потърсената от подсъдимата медицинска помощ в лечебно заведение и данните за травматично въздействие върху телесния □ интегритет. Така липсата на превенция от страна на българската държава на случаите на трафик по смисъла на чл. 159а, ал.1 НК, липсата на създаден механизъм за интегриране в обществото на лица с тежко семейно и имуществено положение, фактът, че подсъдимата в нито един от описаните по-горе случаи не е получила защита във връзка с посегателствата спрямо нейната личност, е създадо основните предпоставки за инкриминираната престъпна дейност.

Към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да се добави и фактът, че интензитетът на психическо въздействие върху волята на жертвите в настоящия случай е изключително нисък, възможно най-ниският, като се свежда до публикуването на обяви и разясняването на предлаганите условия на работа. Подсъдимата е осигурявала пълна самостоятелност и свобода на трафикираните лица, които били ангажирани само и единствено с общите разноски, свързани с дейността. Макар и наличието или липсата на съгласие от страна на жертвите на трафик да не е от значение за съставомерността на деянието, фактът, че те също активно са търсили начин да се включат в тази дейност, особено св. М. Д., отличава настоящия случай от обикновените случаи на престъпно посегателство от този вид.

По изложените съображения настоящият съдебен състав счита, че наложеното от първоинстанционния съд наказание лишаване от свобода за срок от две години би довело до прекомерна и неоправдана наказателна репресия срещу личността на подсъдимата. Справедливото наказание за извършеното от нея престъпление е лишаване от свобода в минимума по чл. 39, ал.1 НК, а именно за срок от три месеца. Правилно първият съд на основание чл. 66, ал.1 НК е отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода, като продължителността на изпитателния срок следва да бъде наМ. от четири на три години. Това се налага и с оглед разпоредбата на чл. 66, ал.2 НК.

Настоящият съдебен състав счита, че на основание чл.55, ал.3 НК на подсъдимата не следва да бъде налагано кумулативно предвиденото наказание глоба. Тежестта от такова наказание предвид тежкия имуществен и социален статус на подсъдимата, фактът, че същата и към настоящия момент не разполага с постоянни доходи, не би довела до постигането на целите по чл. 36 НК, а само би подложило подсъдимата до несъразмерна със стореното от нея наказателна репресия.

В заключение въззивният съд счита, че макар и да са внесени изменения

по фактите, възприети от първата съдебна инстанция, крайните правни изводи на решаващия съд са правилни и законосъобразни. Първоинстанционната присъда следва да се измени само и единствено в частта относно индивидуализация на наказанието. В останалата част същата следва да се потвърди.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т.3, чл. 337, ал.1, т.1, чл. 338 НПК, Съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 12.10.2020 г. по НОХД № 9030/2020 г., Софийски районен съд, НО, 112 състав в частта относно наказанието на подсъдимата Т. В.С. /със снета самоличност/, като НАМАЛЯВА наказанието „лишаване от свобода” за всяко едно от инкриминираните деяния от ДВЕ ГОДИНИ на ТРИ МЕСЕЦА, в частта относно определеното на основание чл.23 НК общо най-тежко наказание лишаване от свобода, като НАМАЛЯВА неговия размер от ДВЕ ГОДИНИ на ТРИ МЕСЕЦА, в частта относно продължителността на изпитателния срок по чл. 66, ал.1 НК, като НАМАЛЯВА същия от ЧЕТИРИ ГОДИНИ на ТРИ ГОДИНИ, като ОТМЕНЯ наложеното на основание чл.55, ал.2 НК за всяко едно от деянията наказание глоба в размер на 7000 /седем хиляди/ лева и вместо това ПОСТАНОВЯВА

На основание чл. 55, ал.3 НК НЕ НАЛАГА кумулативно предвиденото наказание глоба.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата на СРС в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____